

A MAGYAR SZABADSÁG NAPJA

1991. május 28-án, kedden, napirend előtt szólaltam fel a Parlamentben. Ez a felszólalás indította el a Magyar Szabadság Napjának megünneplését Gödöllőn 1991. június 30-án. Mint ismeretes, azóta minden évben hatalmas ünnepséget szerveztünk, s szerte az országban ünnepelték a szovjet csapatkivonulás napját, mint a Magyar Szabadság Napját.

Büszke vagyok arra, hogy a napnak én adtam az elnevezést, s nagyon örülök, hogy évekkel később (2002-ben) Országgyűlési Határozat született a nap elnevezésére és ünneplésére.

Besédem jegyzőkönyvi kivonata:

Az Országgyűlés tavaszi ülészakájának 30. ülésnapja, 1991. május 28-án, kedden.

ROSZÍK GÁBOR (MDF): Tisztelt Elnök Úr! Kedves Képviselőtársak! Köszönöm a szót. Igyekszem rövid lenni, de szeretném előrebecsátani, hogy egy országgyűlési határozat beadásától léptem vissza, hogy ne raboljam az Országgyűlésnek az idejét, ezért három percnél valamivel, nem sokkal, hosszabb leszek.

Alig egy hónap választ el bennünket június 30-ától, attól a naptól, mely valami kimondhatatlanul hosszú időnek a végét fogja jelezni. Szinte kevés, ha azt mondom, de bizonyára igaz, történelmi jelentőségű dátum: hazánk területét elhagyják az utolsó szovjet katonák is ama napig.

Sok millió embernek, s köztük nekem is életem egyik legszebb napja lesz, elmondhatjuk, hogy vége a hosszú megszállásnak, a 46 megalázó esztendőnek.

Most már mindenkinek el kell hinnie, vége a kommunista diktatúrának, és bekövetkezett az, amiről sokan azt hitték, hogy az ezredfordulóig sem vagy még azon túlig sem fog megvalósulni. Most már az egy hónap is hosszú idő, de már el fog telni. Sokan, különösen az idősebbek közül határtalanul boldogok, hogy megérheti k ezt a napot. Gödöllői kezdeményezésünk kapcsán sok levelet kaptam az elmúlt hetekben, ahol erről írtak. Egyikük, egy a megszállástól sokat szenvedett idős asszony, most a szadai szociális otthon lakója, akit jól ismerek és szeretek, ezt írja levelében: "Már erősen lankad az erőm, de hálás vagyok a jóistennek, hogy forrón szeretett hazám felszabadulását megérhettem: Végre

távoznak, s csakhogy elérkezik ez a nap is. Hogy mit érzek, leírni nem tudom." Amikor, kedves Képviselőtársak, kimondhatatlanul hosszú időről beszélek, akkor tudjuk, hogy nemcsak 46 esztendőről van szó. Sok emberöltő telt el az elmúlt ezredévben, Magyarország történelmében, amikor nem rendelkezhattünk saját magunkkal, nem voltunk szabadok, nem élhattünk úgy, ahogyan szerettünk volna. Rabok voltunk ezen a földön! És néha, ha úgy éreztük, hogy végre szabadok vagyunk, hamar rá kellett jönnünk, hogy szabadságunk illúzió, hamar vége szakadt, szinte perceknek tűnt. A szabadságát szerető magyar nép követeléseiben az elmúlt évszázadokban mindig benne volt az a pont, hogy vonják ki az idegen csapatokat hazánk területéről. Követelték ezt Petőfi ék 1848-ban, követelte a magyar nép és a Kormány a szent 1956-os forradalomban, követeltük 1989 csodálatos március 15-én.

Most már megvalósul a sok évszázados követelés, az álom valóra válik, és többé nem lehetséges - reméljük -, hogy a magyar nép akarata ellenére bármilyen idegen katona hazánk területére lépjen. Mérföldkő lesz ez a nap, amikor kimondhatjuk - még kimondani is gyönyörűség - mától nem tartózkodnak idegen csapatok Magyarországon! Magyarország kivívta függetlenségét, elnyelte szuverenitását. De azt hiszem, Képviselőtársaim, nagy jelentőségű ez a történelmi tény és esemény a Szovjetunió vagy Szovjetunió népeinek az életében is. És a többi országnak az életében is, akik körülöttünk éltek az elmúlt évtizedekben hasonló körülmények között, mint mi. Nagy jelentőségű lesz, hiszen mindenki tudja, hogy június 30-a egy újabb biztos jele és bizonyítéka annak, hogy folytatódik az a folyamat, már nem lehet megállítani, sem visszafordítani, amely elkezdődött ebben a térségben, és elérkezik, talán nem is túl soká, Európa minden országa és népe számára, amikor elmondhatják, hogy szabadok, kivívták függetlenségüket.

Mi már elmondhatjuk. Még inkább egy hónap múlva. S ezt kimondani ma nem bátorság, nem illúzió, nem álom vagy vágy, hanem valóság. Június 30-a olyan jeles napja történelmünknek, aminek jelentőségét már most és előre megállapíthatjuk. Nem kell még eltelnie évtizedeknek, történelmi távlatoknak - túl vagyunk rajta. Hála Istennek! S ezért jelenthetem ki, hogy az a nap, amelyről szólok, a magyar szabadság napja.

Mint említettem, legszívesebben az Országgyűlés elé tártam volna, hogy határozatban foglaljunk állást, és mondjuk ki ezt. Azután erről hagytam magam lebeszélni. De nem bántam meg, hiszen nem kell vitatkozni ezen, nem határozat vagy törvény kérdése, ez tény kérdése: elérkezik a Magyar Szabadság Napja. Tisztelt Képviselőtársak! A csapatkivonásnak egyes külpolitikai jelentőségét már megemlítettem. De szeretném még

elmondani azt is, hogy az a nap és annak az eseménynek a ténye, amelynek a határidejét az államközi megállapodás 1991. június 30-ában állapítja meg, új viszonyt jelent a két ország életében is. Leghőbb vágyunk, hogy a Szovjetunió katonái úgy térjenek haza Isten hírével, hogy vigyenek békességet magukkal, vigyék el annak a jó szándéknak a hírét, amivel feljűk vagyunk. Higgyék el, hogy számunkra különösen fontos és fontosnak tartjuk, hogy jó barátságban éljűk egymás mellett. Minden lehetőséggel segítve egymást.

Miniszterelnök úr szavai jutnak eszembe, amit néhány nappal ezelőtt mondott, hogy most, hogy a bilincsek lehullnak a kezűnkűről. Baráti kezűt nyűjthatunk a Szovjetunióűnak. Jó lenne, ha biztosak lennének őűk is abban, hogy ebben az országban minden, ami történt az elműlt egy-két esztendűben, történik ma, ez érettűnk történt, érettűk történt, Európaéit történt, de semmi sem ellenűk.

Mi érettűnk, a mi szabadságűnkűért fognak szólni a harangok is június 30-án este 8-tól 9-ig szelte az országban. Gyűnyörű szavakkal írt erről ebben a levélben az a hűlgy, akit már említettem:" Szívesen segíteném húzni most a harang kötelét, hogy hangja minél erősebben törje át a remegű levegűfalakat, és vigye hírűl a határon kívűliekűnek is szabadságűnk örömének híréűt." Szóljanak hát a harangok, ünnepeljen az ország, és adjunk hálát az Istennek, hogy ezt a napot is elhozta.

Kérdezhetné a Tisztelt Ház, hogy miért most beszélek mindezekrűl a dolgokrűl. Az első, hogy készűljűnk egyűtt az örűműnnepre. Készűljűnk egyűtt, mégpedig méltósággal, hálaadással, igazi felszabadult örűmmel, szélsűségek nélkül. Készűljűn rá az egész ország, hiszen nem műlhat el ez a nap ünneplés nélkül. Egyek lehetűnk az örűmben végre valamennyien, egyűtt ünnepelhetűnk kormánypártiak és ellenzékűiek, a hazánkban élű különféle nemzetiségűek, egyűtt örűlhetűnk az orosz, ukrán vagy azerbajdzsáni kiskatonával - mindenki otthon-, de a nagy Szovjetunióval is, hogy elműlt ez a negyvenhat esztendű, s végre őűk is megszabadultak a megszállás nyomasztó terhétűl.

Végűl pedig befejezésekűppen - talán Elnűk Úr sem, a képviselűtársak sem fogják rossz néven venni, és a helyzetemmel való visszaélésűnek, ha - elmondom, hogy mi Gűdöllűn hogyan készűlűnk erre a napra. Június 30-án vasárnap este ökumenikus hálaadó istentiszteletet tartunk szabadterűn, sok ezer ember részvételűvel, melyen Tűkés László fogja az ígét hirdetni. Ezután több száz néptáncos örűmtáncot fog járni a szűnpadon és a szűnpad környékén, majd pedig előadásra kerül a Kűműves Kelemen és az István, a király rockopera, Szűrényi Levente védnűksége mellett.

Erre az ünnepségre nagy tisztelettel és megbecsüléssel meghívtam országunk vezetőit, tisztelettel meghívom Kormányunk minden tagját, tisztelettel és szeretettel meghívom valamennyi képviselőtársamat választóközretükkel, választóikkal együtt. Ünnepeljünk, és úgy készülünk együtt erre a napra. Köszönöm, hogy meghallgattak. (Taps.)